

ת"פ 44652/11/17 - מדינת ישראל נגד א.א.ע

בית משפט השלום בבאר שבע

ת"פ 17-11-44652 מדינת ישראל נ' ابو עג'ג
בפני כבוד השופטת אחינעם צוריאל

בעניין: מדינת ישראל
ע"י ב"כ עווה"ד תום נקש
המאשימה
נגד
א.א.ע
ע"י ב"כ עווה"ד רוד אברהם
הנאשם

הכרעת דין

תמצית כתוב אישום

1. נגד הנאשם הוגש כתוב אישום המיחס לו עבירות תקיפה הגורמת חבלה של ממש - בת זוג, לפי סעיף 2(ג) לחוק העונשין, תשל"ג-1977.

על פי הנטען בכתב האישום במועדים הרלוונטיים לכתב האישום היי הנאשם גבי י.א.ע (להלן: "המתלוננת") נשואים זה לזה.

ביום 8.10.17, בערב, בשעה שאינה ידועה במדויק למדוקן למאשימה, בבית בני הזוג, בשכונה 30, בית 33 בכיסייפה, תקף הנאשם את המתלוננת בכר שהכח אותה על גופה, חבט את ראהה בקיר הבית וחבט בה בשתי ידייו. כתוצאה מעשי הנאשם נגרמו למצלונות חבלות דומות דימום בפייה ואדמותיות בזרוע ידה השמאלית.

תשובהו של הנאשם לאישום

2. ביום 13.7.21, כפר הנאשם במiosis לו.

ראיות הצדדים

3. בהסכמה הצדדים הוגשו תמונות החבלות של המתלוננת בזרועה, אשר צולמו על ידי החוקר אדם יונה

עמוד 1

ביום 17.10.9 (ת/1), מזכר מיום 9.10.17 בעריכת החוקר אדם יונה לפיו לא נפתחו תיקים קודמים בין בני הזוג ולנאשם אין עבר פלילי כלל (ת/2), הودעת הנאשם מיום 10.10.17 (ת/6) ומזכרים נוספים.

עדת התביעה מס' 1, המתלווננת, העידה בפני בית המשפט. בעדותה סיפרה כי היא והנאשם נשואים מזה 11 שנים ויש להם שלושה ילדים משותפים. לדבריה, לעודותה בבית המשפט הגיעו ביחיד עם הנאשם. במועד האירוע נשוא כתוב האישום, הם התגوروו בבית אביו של הנאשם ואשתו השניה. בשל סכסוך עם משפחתו של הנאשם, אביו ואשתו רצו שהם יעדבו את ביתם, ואביו של הנאשם הותרים ללא מים וחשמל למשך שלושה ימים. לדבריה, אשת אביו של הנאשם הייתה מכיה את ילדיהם המשותפים. סיפרה כי ביום האירוע, לאחר שהנאשם סרב לשמע מה אשת אביו עשתה לילדים, החל בינם ויכוח והנאשם דחף אותה לקיר עם ידו וכתוצאה מתקיפה זו נחבלה בראשה ודיממה מאפה. לדבריה, הילדים נכוו במקומם. כאשר הוצגו בפני התמונות שהוגשו (ת/1), זיהתה מכיה בידה, אך ציינה כי אין היא זוכרת כיצד נגרמה מכיה זו.

בחקירתה הנגדית, אישרה העדה שרבה עם ס', אשת אביו של הנאשם, שכן ילדיה היו מרבים לילדיהם המשותפים. לאחר מכן, ומאחר והנאשם סרב להתערב בויכוח זה, נוצר ביניהם ויכוח שקדם לאירוע התקיפה. אישרה שצעקה במהלך האירוע והנהasnם, אשר לא רצה שמשפחה תשמע את הצעקות, ניסה לסגור את חלון הבית. לא זכרה לומר האם ניסתה למנוע ממנו לסגור את החלון, אך מסרה שיתכן ועשתה כן. עמדה על כך שהנאשם שם ידו על פיה במהלך האירוע, בכך שלא תצעק, מאחר ולא רצה שמשפחה תשמע אותם רביים. אישרה שלאחר שבב הנאשם הורה לה לצאת מביתם, פנתה למשטרה, הגישה את התלונה וסירבה שלילדים המשותפים "יחקרו". כמו כן סירבה לעמוד עם הנאשם, על אף שהוסבר לה שעימות וחקירת הילדים יחזקו את הראיות בתיק. המתלוונת אישרה שהאירוע נשוא כתוב האישום הינו המקירה היחיד בו תקף אותה הנאשם, וכן אישרה שלא הלכה לקבל טיפול רפואי לאחר האירוע. העדה לא זכרה לומר כיצד נגרמה לה החבלה ביד המופיעה בת/1, אך מסרה כי יתכן ונגרמה ביום האירוע. אישרה שהנאשם דחף אותה לקיר וציינה כי יתכן ותפס אותה בידי ודחף אותה.

גRESTה הנאשם

הודעת הנאשם מיום 10.10.17 הוגשה בהסכמה (סומה **ת/6**). במעמד חקירותו טען כי אב המתלוונת "רוצה לתפור לי תיק", הכחיש המיוחס לו ווסיף כי רק רצה שהמתלוונת תשזוק. שיתוף כי המתלוונת קיללה אותו ואמרה: "אתה לא גבר" "לך תחפש לך עדך" והואיף כי "רק שמתי לה יד על הפה והיא התחילה להשתולל". בהמשך ציין כי מערכת היחסים שלו ושל המתלוונת טוביה, אך היא מושפעת מבניה. טען כי הוא סובל מערכת היחסים עמה ונשאר איתה רק בغالל ילדים המשותפים. הודה שהשתיק אותה מכיוון שkilלה את אהיותו והודה כי היו ביניהם מריבות בעבר. כאשר עומת עם החשדות נגדו השיב: "אני רק השתקתי אותה אולי דחפתי אותה בטעות". לדבריו, ניסה לסדר את הסכסוך בין לבין משפחתו "אבל היא לא מכבדת אותי בכלל. אומרת שאני סתם לא גבר". הנאשם הכחיש שאביו הורה לו להוכיח את המתלוונת ואישר שבנותו היו עדות לאירוע. כאשר הוצגו בפני tamונות

החלות של המתלוננת בזירה (ת/1), השיב "אולי תפשמי אותה בידים שלי", לדבריו, הוא ביקש מהמתלוננת לcliffe להוריה בכך שהיא את המצב כי היא מקללת את המשפחה שלה כל הזמן. הנאשם הבהיר שמשפחתו הורתה למתלוננת לצאת מביתה, וכן הבהיר כי אביו נתקע את החסTEL בביתם. בהמשך אישר הנאשם כי לאחר שהיא ביןיהם ויכוח והמתלוננת קללה את משפחתו, דחף אותה, תפssa את היד וניסה להשתיק אותה. לדבריו, אם לא היו להם ילדים משותפים היה עזב אותה. עם זאת, הבהיר כי הטיח את ראהה בקייר וטען שרק שם ידו על פיה. בסיום חקירותו כאשר נשאל האם מודע לכך שתקיפת המתלוננת מהוות עבירה פלילית השיב: "**זו אשתי מותר לי לגעת בה. זה לא תקיפה. רק תפשמי אותה לא הרבעתי לה.**".

7. במהלך עדותו של הנאשם בבית המשפט ביום 10.7.22 שיתף כי ביום האירוע, ילדיו ולדי אמו החורגת רבים ביניהם, והוא לא שחה בביתו. בעקבות כך, המתלוננת ואמו החורגת רבים. סיפר כי נתה להתעלם ממРИבות אלו כאשר המתלוננת רצתה שיתעורר ויגיב במקומה.

"**הויכוח שהוא בינו לבינה באותו יום זה בכלל שהוא רצתה שאני אגיד, אמרה שאני לא גבר, התחלת לצעוק, באתי לסגור את החלון, היא בהתחלה לא רצתה. במכת ראש שהוא קיבלה, אני אומר את האמת, רק רציתי לשים את היד שלי ככה והוא היתה קרובה לקייר וקיבלה מכח, רציתי לשים את היד על הפה שלה כדי שלא ישמעו, היא חזרה אחורה כהה כדי שאני לא ישם את היד על הפה שלה וככה היא קיבלה מכח מהקייר. רק בית משפט שמעתי שהוא קיבלה מכח בראש ושיש לה פצע בפה. לגבי התמונה ת/1 אני רק תפשמי אותה ביד כי היא התחלת לדבר וכשהיא מדברת עם הידיים אז אני תפשמי אותה ביד שלה, לא הרבעתי לה ולא דפקתי את הראש שלה בקייר.**" (עמ' 23 לפרוטוקול)

לדברי הנאשם, המתלוננת הגישה את התלונה מאחר רצתה להתלונן על משפחתו. לאחר האירוע עזב את ביתו ועבר להתגורר בכפר קאסם בgypt, כאשר המתלוננת נשארה בבית הוריה במשך 5 שנים. הנאשם העיד כי הוא עבד בחדר מין כאח מעשי, מגשר בין בני זוג ומסייע להם לפתור בעיות. הדגיש, שאין לו עבר פלילי והחקירה בעניינו הובילה לכך שלא התרו לו לגשת ל מבחן לאחר שסימן קורס כבאות. לדבריו, במהלך התקופה בה חי בנפרד, משפחתה של המתלוננת מנעה ממנו לראות את הילדים. שבוע עורך לדין הרכחות השלים עם המתלוננת, חזר לחיים משותפים עימה והוא מתגוררים כיום בבית הוריה.

8. בחקירתו הנגדית, אישר שהמתלוננת סיפרה לו שמכילם את ילדיהם הקטנים, אך הדגיש שלא נכון באירוע ולא ראה את ס' מכח את ילדי. לדבריו, האלים היה רק בין הילדים, ואימו החורגת לא הכנה את ילדי. הנאשם חזר על גרסתו ביחס לאירוע נשוא כתוב האישום. עמד על כך שלא דחף את המתלוננת לקייר ולא ראה את החבלות עליה לאחר האירוע. בתשובתו לשאלות ב"כ המאשימה, תיאר הנאשם את עמדתו ביחס למעשה:

"ש.בן אדם שמרבייך..."

עמוד 3

ת. אני לא מרביץ. אני נגד אלימות.

ש. מה זה אומר להרביץ?

ת. להרים יד אפילו על יلد. אסור להרים יד אפילו על יلد.

ש. אני אומרת לך שלשים יד על אשתק כשהיא צועקת ולאחוז לה ביד בחזקה זה אלימות?

ת. בחוקים שלנו זה אלימות. אני לא נגעתי לה בפה אפילו, אני הושטתי את היד בשבייל להשתיק אותה, אפילו לא נגעתי בפה שלה והוא לקחה צעך אחרה ונתקלה בקיר. אם הייתי עושה לא הייתי מפחד, הייתי אומר גלו". (עמוד 26 לפרטוקול).

9. כאשר נשאל האם בעת האירוע חשב שלשים יד על פיה של המתלוננת בכדי להשתיקה ולאחוז בידה זה לגיטימי, התקשה להשיב, וטען כי ביום השלימו, וכי הוא היה קרבן של כל האירוע, שכן מטרת המתלוננת הייתה להتلונן על משפחתו בשל הסכסוך עםם, ולא עליו. הנאשם הכחיש שתקף את המתלוננת מאחר אביו הורה לו לעשות כן, וכי אמרה לו שהוא לא גבר' וצין כי המתלוננת הגיעה לתחנת המשטרה עם אביה, שהינו עורך דין. עמד על כך שלא הצליח לשים ידו על פיה, מאחר ולקחה היא צעך אחרה ונתקלה בקיר.

10. בהמשך טען, כי החוקר שחקר אותו במשטרת, רשם מה שהוא רוצה בחקירה, על אף שהסביר לו אחרת. הבahir כי חזר למערכת יחסים עם המתלוננת בשבייל ילדיהם ובשבילה ולא על רקע התלונה וההליך המשפטי. בחקירה החזרת ציין, כי ניסה לחזור למATALוננת ושלח אליה אנשים מאחר ואין אפשרות לרכושו לרכוש מגשך. לדבריו, כל המעשה שעשה היה על מנת "להפחית את הבלגן זה בא מכונות טובות לא של אלימות או של בן אדם אכזרי". (עמוד 31 לפרטוקול).

סיכום הצדדים

11. **המואשימה** בסיכוןיה, טענה כי הראיות שהוגשו ובעיקר **ת/1** מבססות את אשמת הנאשם במינויים לו ועל כן יש להרשיעו. על אף שהמתלוננת והנائم חזרו להtaggor ייחד כשבוע שעבר למועד ההוכחות, הגיעה המתלוננת לבית המשפט והUIDה ביחס לאירוע האלימות המפורט בכתב האישום. ב"כ המואשימה עמדה על המורכבות בהעדת מתלוננות בתיקי אלימות במשפחה כאשר בני הזוג חזרו למערכת יחסים תקינה. המתלוננת ציינה בעדותה כי מדובר באירוע חד פעמי, ניכר שאין בכוונתה להשחיר את פניו של הנאשם ותיאוריה את האירוע מדודים ומדוייקים. ב"כ המואשימה הבHIRה כי על אף שהמתלוננת לא חזרה על מלאה הגרסה שמסירה במשטרת, ליבת האירועים נמסרה מפיה על דוכן העדים. הגיעת המואשימה, סירובה של המתלוננת לעורך עימות וסירובה לאפשר את חקירות הילדים מחזקים את מהימנותה, שכן ניכר שאינה מעוניינת להשחיר פניו של הנאשם על אף הנזק הראייתי הכרוך בכך.

כמו כן, הדגישה המאשימה כי הנאשם למעשה אישר את האירוע, אישר שתפס בידה (מפנה לעמוד 23 שורה 22 ו-27 לפרטוקול), בהמשך אישר כי ביקש להשתיק את אשתו, שם ידו על פיה ואחז בזרועה (מפנה לעמוד 25 שורה 29-32 לפרטוקול). בהתיחס לגרסת הנאשם, טענה המאשימה כי הנאשם בעדותו ניסה להציג עצמו כקרובן שנקלע לSTITואציה המשפחתית המורכבת, והוא איש שלום הידוע לגשר בין גברים לנשים. לשיטתה, הדמות אותה ניסה הנאשם להציג בפני בית המשפט אינה תואמת את המציאות שהתרחשה בביתו. הנאשם בעדותו הגיב בשווין נש לאך שאשתו וילדיו היו מצויים ללא חשמל ומים והביע את גישתו המתירנית ביחס לאלימות שנקט כלפי המתלוונת. נוכח האמור, עטרה להרשיע את הנאשם במילויו לו בכתב האישום.

ב"כ הנאשם בסיכון עטרה לזכות את הנאשם מחייב הסקק, ולהלופין לזכותו בהגנה של זוטי דברים. ב"כ הנאשם צינה כי גרסת המתלוונת וגרסת הנאשם לאירועים עולים בקנה אחד. המתלוונת אישרה שיחסה עם הנאשם טובים, הם הגיעו יחד לדין ושורש הסכסוך הינו בין המתלוונת לאשת אביו של הנאשם (ס'), כאשר הנאשם לא צידד בה בסכסוך זה. בחקירהה הנגדית, המתלוונת לא שללה כי קיללה את הנאשם ומשפחתו, ואמרה כי אינה זוכרת. כמו כן העידה כי יתכן וניסתה למנוע ממנו לסייע את החלון. המתלוונת לא שללה שהשתוללה במהלך האירוע ומחפה את הנאשם. ב"כ הנאשם הדגישה כי עדותה של המתלוונת אינה עולה בקנה אחד עם תיאור העבודות בכתב האישום. הנאשם לא הכה אותה על גופה, לא חבט את ראהה בקירות הבית ולא חבט בשתי ידיה. כמו כן, המתלוונת לא העידה כי נגרמו לה חבלות המתבטאות בדיםם בפיה. בהתיחס **لت/1** - המתלוונת לא זכרה בעדותה כיצד נגרמה החבלה והעידה כי יכול להיות שהנ帀ה דחף אותה תוך שהוא אוחז בידה, אך היא אינה זוכרת. (עמוד 22 שורה 11 לפרטוקול). גרסת המתלוונת כי הנאשם דחף אותה תוך כדי שאוחז בידה אינה תואמת את האמור בכתב האישום, אף גרסתה כי נגרם לה דימום באף כתוצאה מן החבטה בקירות נטעהה לראשונה על דוכן העדים.

בהתיחס לגרסת הנאשם, טענה באת כוחו בסיכון כי עדותו בבית המשפט ביחס לאירוע תואמת את חקירתו במשטרת, וכי הנאשם העיד כי הוא מתנגד לאלימות וכל מטרתו הייתה לסגור את החלון על מנת שמשחחתו לא תשמע את צעקות המתלוונת, והסכסוך המשפחתית יחריף. בנסיבות אלה, עטרה ב"כ הנאשם לזכותו בהגנת זוטי דברים. בסיכון צינה ב"כ הנאשם ארבעה פסקי דין בהם זכו נאים מעבירות תקיפה בגין הגנה זו.

בסיכון בעל פה, הוסיףה ב"כ הנאשם כי אין לתת משקל לעמדותיו של הנאשם לגבי נשים, שכן מדובר בرعשי רקע שיש להתעלם מהן. כך גם לגבי השארתה של המתלוונת ללא מים וחשמל, שכן מדובר באירוע שאינו חלק מכתב האישום.

דין והכרעה

על פי כתב האישום, הנאשם הכה בגוף המתלוונת, חבט ראהה בקירות וחבט בה בשתי ידיים. כתוצאה ממשיו נגרמו למתלוונת חבלות המתבטאות בדיםם בפיה ואדמותיות בזרועה. לעומת זאת, הרוי

שכאשר המתלוונת הتابקשת לתאר האירוע בחקירה הראשית, השיבה: "מה שהיא הוא לא שמע אותי לבדוק מה שעשו הילדים שלו. מה שאשתו של אבא שלו עשתה לילדים שלי". היה דבריהם בין ויבינו ואחר כך הוא דחף אותו עם היד שלו לקיר" (עמוד 15 לפרטוקול, ש' 3-2), בהמשך הוסיף: "קיבלו מכה בראש יצא ליدم מהאף" (עמוד 15 לפרטוקול, ש' 5). כאשר ב"כ המשימה הציגה בפניה את תמונות החבלה בזרועה (**ת/1**) צינה כי אינה זוכרת ממה זו גרמו (ש' 21), ובסוף עדותה העידה כי יכול להיות שכאשר דחף אותה הנאם לקיר אחז בידיה וכן גרמו החבלות.

.16. בחינת עדותה של המתלוונת מוביילה אותה למסקנה לפיה המתלוונת מסרה דבריאמת, תוך ניסיון למצמצם את האירוע עד כמה שניתן. עדות המתלוונת התאפיינה בחוסר רצון בולט להuid כנגד הנאשם ולהזיק לו. מהלך זה החל עוד טרם העדות, כאשר המתלוונת נמנעה מלהתייצב לעדות. בישיבת הוהוכחות שנקבעה ליום 10.11.21 נמסר כי המתלוונת זומנה לאותה ישיבה אך לא התיצבה שכן לא חשה בטוב. משלא הומצא אישור רפואי, על אף שניתנו מספר דוחות לצורך כך, בית המשפט הורה על הוצאה צו הבהא. במועד הוהוכחות הנדחה התייצה המתלוונת. חוסר נכונותה של המתלוונת להתייצב התיישב עם הגישה שהפגינה בעדותה, אשר התאפיינה, בין השאר, בתשובות לקוניות ובחוסר זיכרון.

.17. עדותה של המתלוונת והוירה רושם של עדה אשר נמנעה מלהזכיר על הפרטים שמסרה בנסיבות הנאם על מנת שלא לסייע לו, יחד עם זאת הcriha בטיבו של מעמד העדות וניסתה להימנע מלשקר. תיאוריית האירוע נשוא כתוב האישום שחוקים ומדודים, וניכר שאין ברצונה להסביר את פניו של הנאם או לפגוע בו. לאור עדותה נמנעה המתלוונת מהפרזה יתרה בתיאור האירועים. לשם הדוגמא, בהתייחס לתמונות החבלות בידיה - **ת/1**, העידה המתלוונת בתחילת כי אינה זוכרת ממה גרמה החבלה, ובהמשך עדותה העידה כי יתכן והחבלות גרמו כאשר הנאם אחז בידיה שכן "**אני ממש עדינה**". (עמ' 22 שורה 9 לפרטוקול). ניכר היה כי המעמד בו היא מעידה כנגד האיש עמו הקימה משפחה ועמו חזקה לחיות חיים מסוימים, אך לאחרונה, וזאת לאחר פרידה ממושכת, הוא מעמד קשה עבורה. המתלוונת השתדלה שלא לפגוע בדבריה בנאם יתר על המידה, אך עדותה הייתה אמונה וקוהרנטית.

.18. נתתי דעתן לטענות ההגנה, בהתייחס לנתחים שמסירה המתלוונת בעדותה ולא מסירה בחקירה במשטרה, ולפערים מסוימים או אי-דיוקים בדבירה. תיאורה של המתלוונת את האירוע, אכן אינו תואם במדויק את המתואר בכתב האישום. המתלוונת לא צינה כי כתוצאה מתקיפת הנאם דיממה מפה, כנטען בכתב האישום, אלא טענה בעדותה כי דיממה מאפה. בהתייחס לתמונות החבלות בזרוע (**ת/1**) - בתחילת צינה המתלוונת בעדותה כי אינה זוכרת ממה הן גרמו, אך בהמשך עדותה צינה כי יתכן שכאשר דחף אותה הנאם לקיר, אחז בידיה וגרם לחבלות.

.19. סבורתני שאין באוי-דיוקים אלו בכדי לגרוע מן המסקנה בדבר מהימנות המתלוונת. ראשית, יש לציין כי כל עד הודעותיה של המתלוונת לא הוגש לבית המשפט, אין אפשרות לאמת את טענות ההגנה ביחס

לפערם בגרסת המתלוננת. שנית, יש לבחון את עדות המתלוננת ברקע הפייס שנרכם בין הנאשם לבינה ימים ספורים עופר לעדותה. לאחר חמיש שנות ריחוק, שבו הנאשם שבוי החיים משותפים תחת קורת גג אחת, ונ顯ר שהמתלוננת אינה מעוניינת לסקל את הסיכוי לשלוום בית עם הנאשם. שלישי, מקובלת עלי עמדת המאשימה כי אין בפערם הנדונים לגרוע מן העיקר, שבטעונתו של הנאשם מוגשת גג אחד, ונובעת גם מן התמיכה הקיימת לעדות המתלוננת בجرائم הנאשם ובתמונה אשר צולמו על ידי החוקר למחרת האירוע בהן המתלוננת חשפה את זרעה ועליה סימני אדמוניות בסמוך לחلك הפנימי של המרפק. (ת/1)

.20. הנאשם בחקירהו במשטרה (**ת/6**) למעשה לא כפר כי האדמוניות בזרוע נגרמה בשל אחיזתו. לדבריו "רק שמתי לה יד על הפה והיא התחלת להשתולל....אני רק השתקתי אותה أولי דחפתה אותה בטעות". כאשר הוצגו בפניו תמונות החבלות של המתלוננת בזרועה (**ת/1**), השיב "אולי תפости אותה בידים שלי". בהמשך חקירותו אישר כי לאחר שהיא בינהם ויכוח, דחף אותה, תפס לה את היד וניסה להשתיק אותה. הנאשם הכחיש כי הטיח את ראהה בקיר וטعن שرك שם ידו על פיה. לדבריו, "**זו אשתי מותר לי לגעת בה. זה לא תקיפה. רק תפости אותה לא הרבעתי לה.**".

.21. אף בעדותו בבית המשפט שב הנאשם על גרסה זו באופן חלקי "**במצת ראש שהוא קיבלה... רק רציתי לשים את היד שלי** ככה והוא הייתה קרובה לקיר וקיבלה מכחה, רציתי לשים את היד על הפה שלה כדי שלא ישמעו, היא חזקה אחריה ככה כדי שאני לא ישים את היד על הפה שלה וככה היא קיבלה מכחה מהקיר. רק בבית משפט שמעתי שהיא קיבלה מכחה בראש ושיש לה פצע בפה. לגבי התמונה **ת/1** אני רק תפости אותה ביד כי היא התחלת לדבר וכשהיא מדברת עם הידיים אז אני תפости אותה ביד, לא הרבעתי לה ולא דפקתי את הראש שלה בקיר". (עמוד 23 לפירוטוקול). על אף שהחקירהו במשטרה אמר הנאשם כי "תכן ודחק את המתלוננת בטעות, כאשר שם ידו על פיה, בעדותו בבית המשפט הדגיש, כי לא דחף את המתלוננת לקיר, ואף לא שם ידו על פיה אלא כאשר רצה לעשות כן על מנת להשתיקה, הלהקה היא אחרת, וקיבלה מכחה בראשה מהקיר.

.22. נ顯ר כי הנאשם בעדותו בבית המשפט ניסה למסור גרסה "**מרוככת**" של האירוע, ותיאר אותו באופן שאינו מייחס לו אשמה או כוונה לפגוע במתלוננת. עם זאת, בסיכון של דבר, מצאתי להעדייף את גרסת הנאשם בחקירהו במשטרה, אשר נמסרה בסמוך לאירועים, והוגשה בהסכמה. זאת מושם שגרסתו בבית המשפט אמונה מרוככת יותר אך אינה שונה ממנה באופן מהותי, ושתייהן עלות בקנה אחד עם עדות המתלוננת בבית המשפט. הנאשם הוא שונה במידת מה מהמתואר ומהמייחס לנאם בכתב האישום. הנאשם אחז בחולקת, אך הוא שונה בשונה ממנה בלבית עדויותיהם אירוע, אשר אין לגבי במחלוקת, והן בידיו וניסיה להשתיק אותה בכך שם ידו על פיה, בעשותו כן דחף אותה אל עבר הקיר. הן בעודתו והן בחקירהו במשטרה הודה הנאשם למעשה בתקיפות המתלוננת באופן המתוארא. לשיטתו הנאשם בחקירהו "**זו אשתי מותר לי לגעת בה. זה לא תקיפה. רק תפости אותה לא הרבעתי לה.**". (ת/6 - עמ' 4 שורה 66). עדות דומות הביע בעודתו בבית המשפט "**בחוקים שלנו זה אלימות**".

(עמוד 26 לפרקן).

.23. בהתייחס לחבלות שנגרמו למתלוננת - במהלך שמיית הריאות, לא הובאה בפני כל ראייה בגין לדימום שנגרם למתלוננת בפה, אף הדימום מהאף, אשר לא צוין בכתב האישום, נטען על דוכן העדים על ידי המתלוננת בלבד ללא כל תימוכין. עם זאת, ביחס לאדמומיות שנגרמה בידייה הוגשה בהסכמה תМОנות החבלה בזרוע, אשר צולמו על ידי החוקר למחירת האירוע (ת/1). חיזוק לראייה זו בעדותה של המתלוננת, אשר העידה בסוף עדותה כי "יתכן שהחבלות הללו נגרמו בשל אחיזתו של הנאשם בידיה, ואף בגרסת הנאשם בחיקיתו במשטרה, בה הודה כי החבלות נגרמו למתלוננת לאחר שאחז בידיה.

.24. אחיזה ודחיפה עונות להגדרת "תקיפה" שבסעיף 378 לחוק העונשין, ומובן שגם הנסיבה "בת זוג" מתקיימת רקיב ה"חבלה" מוגדר בסעיף 343CD לחוק העונשין, כ" **מכאוב, מחלה או ליקוי גופניים, בין קבועים ובין עוברים**", אך אין הגדרה בחוק מהי חבלה "של ממש". בפסקה גובש מבחן המסתפק בפגיעה "מוחשית" כלשהוandi שגרמה למכאוב, להבדיל מפגיעה חסרת משמעות ונטולת ביטוי "מוחשי" (קדמי, על הדיון בפליליים, מהדורת 2006, עמ' 1522, וכן ראו למשל: ת.פ. (מח' חיפה) 13168-12-15 מדינת ישראל נ' אלימלך (22.5.17)).

.25. על עצמת האחיזה והכאב הנלווה לה ניתן ללמידה מהADMOMIOT המופיעות בתמונות, **ת/1**, אשר צולמו על ידי החוקר למחירת האירוע נשוא כתוב האישום. כל אלה עולים כדי ביטוי מוחשי העונה לרקיב האמור. באשר ליסוד הנפשי, הנאשם לא סתר את החזקה לפיה אדם האוחז בחזקה בידיו של אחר מודע לאפשרות כי במעשהיו יגרום חבלה של ממש לモתקף. עוד היה מודיע לטיב התנהגו וילך שמדובר בבת זוגו.

.26. לאחר ששמעתי את העדים, התרשםתי מעדותם, עברתי על המוצגים השונים, ושמעתי את סיכומי הצדדים, הגיעו לכל מסקנה שיש לקבוע כי המאשימה הוכיחה כי הנאשם ביצע עבירה של תקיפה הגרמת חבלה של ממש בבת זוגו מעבר לכל ספק סביר, וمشך אני מרשותה את הנאשם בעבירה זו.

ניתנה היום, א' חשוון תשפ"ג, 26 אוקטובר 2022, במעמד הצדדים